

. . . Ехъ, че какъ не го заварихъ. . . Сполай на тебе, че се случи. . .

Селянката се наведе, развърза торбичката, загреба шепа череши и ги поднесе къмъ балкона, отъ който я дѣлѣха нѣколко метра.

— Бабо? какъ да ти дамъ да позобнешъ черешки. . . За момчето ги носѣхъ. . . Заповѣдай. . .

И като видѣ, че е невъзможно да достигне балкона, тя направи движение да влѣзе въ портата, за да занесе черешитѣ на госпожата.

— Благодаря, невѣсто, недей се труди. . . Черешарка не съмъ. . . Отъ кое село бѣше ти?

Отъ П.

— Далъ ти Господъ сила булка, каза госпожата, като гледаше презъ покривитѣ жълтеникавитѣ баири въ хоризонта на изтокъ, задъ който бѣше селото на селянката.

— Прощавай, бабо, и когато дойде Стоянъ, три пжти му кажи много здраве отъ мене. . . Милѣ те, кажй, много Милена. . . И тя тръгна бързо нататкъ.

Страданията на една жена

Милена бѣше се женила преди година и половина за Стояна, по любовъ. Голѣма бѣше радостта имъ, дълбоко благополучието имъ, но за кжсо време: два месеца бѣха годеници, месецъ — младоженци. Единъ месецъ само — па остана сжща вдовица: взеха Стояна въвъ войската. Не видѣ си булчинството. Много сълзи проливѣ Милена. Остана между зли и намусени свекъри. . . Радостъ имаше само, когато дойдѣше отъ Стояна много здраве, а той често пращаше хаберъ по селяни. Милена само отъ тия хабери и за тия хабери живѣеше. Само веднажъ тя се много кахъри за него,